

i włącza do gminy wiejskiej Odporyszów w tymże powiecie.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem 1 lipca 1925 r.

Minister Spraw Wewnętrznych: *Ratajski*

395.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 20 maja 1925 r.

o tymczasowej organizacji mennicy państwowej.

Na podstawie art. 2 i 15 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej w przedmiocie systemu monetarnego w brzmieniu ogłoszonym rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 23 kwietnia 1924 r. (Dz. U. R. P. № 37, poz. 401) zarządza się co następuje:

§ 1. Przywilej Państwa wybijania monet określony w art. 2 powołanego wyżej rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej w przedmiocie systemu monetarnego wykonywa mennica państwowa.

Mennica państwowa załatwia również sprawy związane z zakupem i przeróbką metali szlachetnych na potrzeby Państwa, oraz może przyjmować zamówienia krajowe i zagraniczne na wyrób monet, metali, pieczęci, orderów i t. p.

§ 2. Siedzibą mennicy państwowej jest st. m. Warszawa,

§ 3. Mennica państwowa podlega Ministrowi Skarbu.

§ 4. Mennica państwowa używa pieczęci z napisem: Mennica Państwowa i z godłem Państwa po myśli ustawy z dnia 1 sierpnia 1919 r. (Dz. U. R. P. № 69, poz. 416).

§ 5. Mennica państwowa dzieli się na oddziały z kierownikami oddziałów na czele.

Ilość oddziałów, ich zakres działania i wewnętrzną organizację określi regulamin zatwierdzony przez Ministra Skarbu i ogłoszony w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu.

§ 6. Na czele mennicy państwowej stoi dyrektor mennicy, który jest odpowiedzialnym przed Ministrem Skarbu za działalność swoją i podległych mu funkcjonariuszów.

Do dyrektora mennicy należy:

- 1) ogólne kierownictwo mennicy i zarządzanie jej majątkiem,
- 2) przyjmowanie, awansowanie i zwalnianie funkcjonariuszów mennicy do VIII stopnia włącznie oraz przedstawianie Ministrowi Skarbu wniosków o przyjmowanie, mianowanie i zwalnianie funkcjonariuszów wyższych stopni,

- 3) przedstawianie Ministrowi Skarbu wniosków o przyznawanie remuneracji i zapomóg oraz przyznawanie remuneracji i zapomóg we własnym zakresie działania określonym instrukcją dla funkcjonariuszów mennicy,
- 4) podpisywanie umów i korespondencji w imieniu mennicy,
- 5) przygotowywanie wniosków na radę menniczą i przewodnictwo na jej posiedzeniach,
- 6) zorganizowanie i wykonywanie kontroli nad tokiem czynności mennicy,
- 7) przyjmowanie zamówień oraz dokonywanie zakupów w granicach instrukcji Ministra Skarbu,
- 8) sporządzanie preliminarzy budżetowych i zestawianie etatów oraz przedkładanie ich do zatwierdzenia Ministrowi Skarbu,
- 9) sporządzanie z końcem roku sprawozdania z czynności mennicy państwowej i przedkładanie go Ministrowi Skarbu.

§ 7. Dyrektor mennicy może powierzyć załatwianie pewnych spraw należących do jego kompetencji swemu zastępcy, którego wyznacza Minister Skarbu.

Zastępca dyrektora w razie nieobecności tegoż wchodzi w jego wszelkie prawa i obowiązki pod własną odpowiedzialnością wobec Ministra Skarbu.

§ 8. Celem opinjowania ważniejszych spraw należących do zakresu działania mennicy państwowej tworzy się przy dyrektorze mennicy radę menniczą.

W skład rady menniczej wchodzi dyrektor mennicy jako przewodniczący, jego zastępca, kierownicy oddziałów technicznych mennicy i główny buchalter oraz delegat wyznaczony przez Ministra Skarbu.

Radę menniczą zwołuje w miarę zachodzącej potrzeby dyrektor mennicy, obowiązany zaś jest zwołać ją na żądanie delegata Ministra Skarbu.

Z posiedzeń rady menniczej spisuje się do osobnej księgi protokołów, który podpisują wszyscy obecni członkowie.

§ 9. Rada mennicza rozpatruje w szczególności sprawy dotyczące:

- 1) zakupów materiałów, surowców, maszyn i t.p., o ile dokonywanie zakupów w myśl instrukcji nie przysługuje dyrektorowi mennicy,
- 2) inwestycji, oraz rozszerzenia i rozbudowy mennicy,
- 3) zatwierdzania umów,
- 4) ustalania cenników robót wykonywanych przez mennicę,
- 5) zatwierdzania tabeli płac robotniczych,
- 6) regulaminu premjowania wzmoczonej produkcji,
- 7) dokonywania rewizji skarbców,
- 8) sprzedaży zbędnego lub wysortowanego mienia ruchomego,
- 9) spraw wniesionych przez dyrektora mennicy lub delegata Ministra Skarbu.

§ 10. Opinię rady menniczej, z którą nie zgadza się przewodniczący rady, lub przeciw której zapro-

testuje delegat Ministra Skarbu, przedkłada się Ministrowi Skarbu do decyzji.

§ 11. Dyrektor mennicy jest urzędnikiem państwowym w rozumieniu ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. № 21, poz. 164), inni zaś funkcjonariusze mennicy państwowej mogą być urzędnikami państwowymi lub kontraktowymi.

§ 12. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

396.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 23 maja 1925 r.

w sprawie sprzedaży wyrobów tytoniowych.

Na zasadzie art. 13, 48 i 62 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. № 47 poz. 409) zarządza się co następuje:

§ 1. Prawo nadawania koncesyj na detaliczne sprzedaże wyrobów tytoniowych według obowiązujących zasad i norm przyznaje się władzom skarbowym II Instancji (izbom skarbowym, śląskiemu urzędowi wojewódzkiemu). Opróżnione natomiast przedsiębiorstwa hurtowej sprzedaży wyrobów tytoniowych nadawać będzie nadal Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego, względnie upoważnione przez nią władze skarbowe II instancji.

Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego jest też uprawnioną do wyznaczania rejonów dla hurtowni tytoniowych, jak również do zwijania opróżnionych, a zbędnych hurtowni.

§ 2. Jedna osoba fizyczna lub prawna otrzymać może w zasadzie tylko jedną koncesję na sprzedaż wyrobów tytoniowych. Wyjątek stanowią domowe i czasowe sprzedaże wyrobów tytoniowych (§ 6 ust. I i II rozporządzenia z dnia 20 marca 1923 r.—Dz. U. R. P. № 42 poz. 285), które mogą być łączone z koncesjami innego rodzaju.

Na dalsze wyjątki zezwalać może Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego tylko odnośnie do spółdzielczych stowarzyszeń spożywczych.

§ 3. Karanie detalicznych sprzedawców wyrobów tytoniowych za naruszenie obowiązków sprzedawcy, o których jest mowa w ustępie końcowym art. 33 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. № 47 poz. 409), stosownie do obowiązujących norm i przepisów przekazuje się władzom skarbowym I instancji (urzędowi skarbowym akcyz i monopolów, dyrekcjom okręgów skarbowych).

Instancją odwoławczą dla tych spraw są izby skarbowe (śląski urząd wojewódzki).

Prawo karania hurtowych sprzedawców wyrobów tytoniowych za powyższe przekroczenia służy wła-

dzom skarbowym II instancji, odwołania się w tych sprawach rozstrzyga Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego.

§ 4. Przepisy o obsadzeniu przedsiębiorstw sprzedaży wyrobów tytoniowych oraz instrukcje dla hurtowych i detalicznych sprzedawców wyrobów tytoniowych wyda Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

397.

Rozporządzenie Ministrów: Robót Publicznych i Spraw Wewnętrznych

z dnia 20 maja 1925 r.

o częściowej zmianie rozporządzenia z dn. 26-go czerwca 1924 r. regulującego używanie i ochronę dróg.

Na podstawie art. 5 ustawy z dnia 7 października 1921 r. o przepisach porządkowych na drogach publicznych (Dz. U. R. P. № 89, poz. 656) zarządza się co następuje:

§ 1. Paragraf 24 rozporządzenia Ministra Robót Publicznych i Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 26 czerwca 1924 r., regulującego używanie i ochronę dróg (Dz. U. R. P. № 61, poz. 611), otrzymuje brzmienie następujące:

„Każda osoba, jeżdżąca na rowerze po drogach publicznych, winna zaopatrzyć się w imienną kartę rowerową, wydawaną według załączonego wzoru: w województwach poznańskim i pomorskim przez miejscową władzę policyjną, a w innych województwach przez władze administracyjne I instancji, które w miastach mogą wydawanie tych kart powierzyć magistratom za ich zgodą.

Karty rowerowe mogą być wydawane na ustną prośbę, lecz przed ich wydaniem, a po stwierdzeniu tożsamości petenta, winien urząd, wydający kartę przekazać się, że proszący jest obznajmiony z przepisami ruchu na drogach publicznych, zawartymi w dziale III rozporządzenia z dn. 26 czerwca 1924 r., regulującego używanie i ochronę dróg (Dz. U. R. P. № 61, poz. 611) i w dziale F. rozporządzenia Ministra Robót Publicznych i Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 6 lipca 1922 r. o ruchu samochodów i innych pojazdów mechanicznych (Dz. U. R. P. № 65, poz. 587).

Kartę powyższą winni używający rowerów na drogach publicznych mieć przy sobie i okazywać na każde żądanie zaprzysiężonej służby drogowej, organów policji państwowej i urzędów gminnych“.